

Οι άπλες χαρὲς τοῦ καλοκαιριοῦ (Κόντογλου Φώτης)

[Ορθοδοξία](#) και [Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία](#) και [Ζωή](#)

Βλογημένος ὁ ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ, τώρα τὸ καλοκαίρι, νὰ ξεμακρύνει γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς πολιτείας. Ἀν τοῦ ἀρέσει ἡ θάλασσα, ἃς πάει σὲ κανένα νησί, ποὺ δὲν εἶναι ἀκόμα χαλασμένοι οἱ νησιῶτες, ἢ σὲ κανένα ψαραδοχώρι. Νὰ μὴν κουβαλήσει ὅμως μαζί του τὴν πολιτεία, ὅπως κάνουνε πολλοί, ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ θέλουνε νὰ ἀφήσουνε τὴν ταραχὴ πίσω τους, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη κουβαλᾶνε μαζί τους ὅλα τὰ περίπλοκα καὶ κουραστικὰ καθέκαστα τῆς πολιτείας.

Πάρε μαζί σου ὅσο λιγώτερα πράγματα μπορεῖς. Γιατί, τὸ πιὸ μεγάλο κέρδος ποὺ θὰ 'χεις πηγαίνοντας σ' ἔνα τέτοιο μέρος, θὰ 'ναιὶ ἡ φχαρίστηση ποὺ νιώθει ὁ ἄνθρωπος σὰν τοῦ λείψουνε πολλὰ πράγματα, ποὺ τὰ ἔχει στὴν πολιτείᾳ τόσο εὔκολα, καὶ ποὺ ἔκει πέρα θὰ τοῦ φαίνεται σὰν κάποια μεγάλη ἀπόλαυση καὶ χαρὰ τὸ πιὸ παραμικρὸ πράγμα. Δυστυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν τοὺς λείπει τίποτα, καὶ δὲν ἔχουνε τὴν ἐλπίδα νὰ λαχταρήσουνε κάποιο πράγμα, εἴτε φαγητὸ εἶναι, εἴτε ξεκούρασμα, εἴτε ὄμιλία, εἴτε ζεστασιά, εἴτε δροσιά. Καὶ καλότυχοι ἀληθινὰ ὅσοι δὲν τὰ ἔχουνε ὅλα εὔκολα, καὶ γιὰ τοῦτο γίνουνται γιὰ δαύτους ὄλοένα νέα καὶ δροσερὰ ὅλα τὰ πράγματα.

Λοιπόν, μήν πάρεις πολλὰ πράγματα μαζί σου, γιὰ νὰ μήν πάρεις καὶ τὴν ἀτονία καὶ τὴν ἀνοστιά, ποὺ δίνει στὸν ἄνθρωπο ἡ εὔκολη ἀπόλαυση. Τότε θὰ καταλάβεις πόσο πολύτιμα εῖναι καὶ τὰ πιὸ τιποτένια πράγματα. Ἡ μοναξιὰ θὰ δώσει ἀξία στὴν ἀπλὴ παρέα, ἡ πείνα στὸ μαῦρο ψωμί, ἡ κούραση στὸ σκληρὸ στρωσίδι. Ἡ πύρα τοῦ ἥλιου κ' ἡ ἀρμύρα τῆς θάλασσας θὰ ψήσει τὸ πετσί σου, θὰ στύψει τὸ κορμί σου καὶ τὴν πληγιασμένη ψυχή σου καὶ θὰ νοιώσεις πὼς ζεῖς ἀληθινά, ὅπως ζοῦνε τὰ ἄλλα τὰ πλάσματα ποὺ ἀπομείνανε στὸν φυσικὸ τρόπο τῆς ζωῆς τους. Θὰ καταλάβεις στὸ κορμί σου καὶ στὴν ψυχή σου ἀληθινὴ ὑγεία, καὶ κάποια ζωντάνια ποὺ τὴν εἶχες ξεχάσει· κι αὐτὸ ποὺ ἔλεγες ὑγεία στὴν πολιτεία, θὰ σοῦ φανεῖ τότε σὰν ἀρρώστεια.

Θὰ ξεκουραστεῖς ἀπὸ τὴν ἀπλοποίηση τῆς ζωῆς σου, ἀν βέβαια δὲν εἶσαι ὄλότελα χαλασμένος, ὕστε νὰ 'χεις τὴν ἰδέα πὼς ἡ εύτυχία εῖναι τὸ νὰ 'σαι μπερδεμένος μέσα σὲ χίλια δύο σκοινιά, καὶ νὰ 'χεις στὸ μυαλό σου ἄλλες τόσες ἔγνοιες. Σὰν ἀρχίσεις νὰ ξεχωρίζεις σιγὰ-σιγὰ τὸν ἔαυτό σου, ποὺ εἴτανε πρωτύτερα πολὺ μακριά, σὰν ἵσκιος, καὶ νὰ κάνεις συντροφιὰ μαζί του, χωρὶς νὰ στεναχωριέσαι. Δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς θὰ πιάσεις νὰ μιλᾶς μὲ τὴ θάλασσα, μὲ τὰ δέντρα, μὲ τὰ πουλιά, μὲ τὶς πέτρες, καὶ νὰ τὰ λές ἀδέλφια σου, ὅπως ἔκανε ὁ ἄγιος Φραντζέσκος, ἄλλὰ θὰ σοῦ φαίνεται πὼς δὲν πέφτεις ἀπὸ τὴν κουτή σου τὴν ἀξιοπρέπεια σὰν ξαπλώσεις στὸ χῶμα καὶ κοιτάζεις ὕρες τὰ μαμούνια, εἴτε, σὰν κάθεσαι στὴν θαλασσόπετρα καὶ σεριανίζεις τὰ ψαράκια, τὰ καβούρια καὶ τ' ἄλλα τὰ ζωντανὰ τ' ἀρμυροῦ νεροῦ, δίχως νὰ κουράζεσαι καὶ νὰ βαρυέσαι.

Πηγή: agiazoni.gr